

Νὰ συγκαλέσει πανορθόδοξη Σύνοδο ή Σύναξη των Προκαθημένων καλεί τον Οικουμενικό Πατριάρχη η Κύπρος αν ο στόχος δεν επιτευχθεί

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου](#)

Ανακοίνωση σχετικά με τις αποφάσεις για την ουκρανική αυτοκεφαλία εξέδωσε η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Κύπρου κατά την οποία καλεί τόν Οικουμενικό Πατριάρχη, χρησιμοποιώντας τόν ρυθμιστικό του ρόλο, νὰ συγκαλέσει είτε πανορθόδοξη Σύνοδο είτε Σύναξη των Προκαθημένων για νὰ ἐπιληφθεί του θέματος. Παραδέχεται ότι η εξαγγελία της παραχώρησης της αυτοκεφαλίας στην Εκκλησία της Ουκρανίας από τὸ Οικουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἐγίνε με σκοπὸ τὴν ειρήνευση καὶ τὴν ἐπίτευξη της ἐνότητος της ἐκεῖ Εκκλησίας, ἀλλὰ ἔως τώρα αὐτὸς ο σκοπὸς δὲν ἔχει ἐπιτευχθεῖ.

Εἶναι γεγονός ότι σε αὐτὴ της τὴν ανακοίνωση, ἡ ἐκκλησία της Κύπρου προσπαθεῖ νὰ προσκαλέσει τις δυο ἐκκλησίες νὰ βρουν μια λύση για το καλὸ των ἐκκλησιῶν, θυμίζοντας και στις δύο πλευρές ότι ἔχουν γίνε λάθη τα οποία κοστίζουν στην ιστορία της ἐκκλησίας φέρνοντας το παράδειγμα των Πατριαρχείων Ἀντιοχείας

και Ιεροσολύμων.

Είναι γεγονός ότι η εκκλησία της Κύπρου ήταν η πρώτη εκκλησία που αποφάσισε να απευθύνει μήνυμα για το θέμα της αυτοκεφαλίας την στιγμή που όλες οι άλλες εκκλησίες περιμένουν να δουν την εξέλιξη.

Αναλυτικά αναφέρει:

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου συνήλθε σήμερα Δευτέρα, 18 Φεβρουαρίου 2019, σὲ ἑκτακτὴ συνεδρία, ὑπὸ τὴν προεδρία τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομου καὶ συζήτησε, ἐκτενῶς, τὸ θέμα ποὺ ἀφορᾷ στὸ Αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας καὶ τὸ ὁποῖο, ὅπως ἔχει ἐξελιχθεῖ, ἄπτεται τοῦ θέματος τῆς ἐνότητος στοὺς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ἀναλογιζομένη τὶς εὐθύνες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ὡς μιᾶς τῶν παλαιφάτων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τῶν ἔχουσῶν τὸ Αὐτοκέφαλο ἀπὸ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἀπέναντι σ' ὀλόκληρὴν τὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν, πέραν κάθε φυλετικῆς συγγενείας καὶ ἀνάμειξης σὲ δικαιοδοσίες καὶ δικαιώματα, καὶ μὴ ἀποσκοποῦσα σὲ προσδοκώμενο ὄφελος, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ ἐκθέσει τὶς ἀπόψεις της ἐπὶ τῶν θέσεων-ἀρχῶν, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ διέπουν τὶς σχέσεις τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πιστεύουσα ὅτι ἡ τήρηση τῶν ἀρχῶν αὐτῶν, μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει σὲ ἔξοδο ἀπὸ τὴν κρίση.

1. Κάθε ἔθνος δικαιούται, μὲ τὴν ἀπόκτηση τῆς ἐθνικῆς του ἀνεξαρτησίας, νὰ ἐπιζητήσει καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτοκεφαλία. Κατοχυρώνεται τοῦτο καὶ ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς κανόνες. (Εἶωθε τὰ ἐκκλησιαστικὰ συμμεταβάλεσθαι τοῖς πολιτικοῖς.)

2. Ἄν ἡ εἰλικρίνεια εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν ὁμαλὴ συμβίωση τῶν πιστῶν, ἐνῶ ἡ ὑστεροβουλία δυναμιτίζει τὶς μεταξὺ τους σχέσεις, πολὺ περισσότερο ἰσχύουν αὐτὰ στὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν. Πόσο ἐπομένως σταθερὰ καὶ εἰλικρινῆς εἶναι ἡ μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν μας σχέση ὅταν, παρὰ τὶς ὁμόφωνες ἀποφάσεις τῶν συσκέψεων τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τοῦ 2014 καὶ τοῦ 2016 περὶ συγκλήσεως τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, χωρὶς κανέναν οὐσιαστικὸν λόγο, τέσσερις Ἐκκλησίες δὲν συμμετέσχαν στὴ Σύνοδο;

Πῶς ἀνταποκρινόμαστε στὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου «ἔστω δὲ ὑμῶν τὸ ναί, ναὶ τὸ οὐ, οὐ»; (Ματθ. 5, 37). Πολὺ περισσότερον ξενίζει ἢ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐπίκληση τοῦ «consensus» (ὁμοφωνία) ἐκ μέρους Ἐκκλησιῶν οἱ ὁποῖες τὸ ἀθετοῦν καὶ τὸ ἐπικαλοῦνται κατὰ τὸ δοκοῦν. Ἐδόθη καὶ στὸν ὅρο αὐτὸ ἀρκούντως ἱκανοποιητικὴ ἀπάντηση, ἡ ὁποία ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ ὅλους στὴ σύσκεψη τῶν Προκαθημένων τὸ 2016.

Τὸ consensus (ὁμοφωνία) ἀναφέρεται στὶς ἐκάστοτε παροῦσες Ἐκκλησίες καὶ δὲν ἔχει τὸ νόημα τῆς ἐτσιθελικῆς παρεμπόδισης τῆς λήψης ἀποφάσεων ἀπὸ κάποιους. Ἐὰν μία ἢ δύο Ἐκκλησίες διαφωνοῦν πρὸς μίαν ἀπόφαση, καταγράφεται ἡ διαφωνία τους, ὑπογράφουν ὅμως τὴν ἀπόφαση. Ἡ φωνὴ τῶν κανόνων εἶναι ξεκάθαρη: «κρατεῖτω ἡ γνώμη τῶν πλειόνων».

3. Πόση σοβαρότητα ἐκπέμπουμε ὡς Ὁρθόδοξοι στὸν ὑπόλοιπο Χριστιανικὸ καὶ ἐξωχριστιανικὸ κόσμο ὅταν, ἐπιλύοντας σοβαρότατα προβλήματα, διαφωνοῦμε στὸν τρόπο ὑπογραφῆς τῶν συμφωνηθέντων; Πῶς πείθουμε γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ στὴ ζωὴ μας τοῦ Κυριακοῦ παραγγέλματος «ὅστις θέλει ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔστω πάντων ἔσχατος» (Μάρκ. 9, 35); Ἄν ἡ συμφωνία, ἡ ὁποία ἐπετεύχθη στὴν Ε΄ Προσυνοδικὴ Διάσκεψη περὶ ἀνακηρύξεως τοῦ Αὐτοκεφάλου δὲν ἀκυρωνόταν, λόγω τῆς ἀποτυχίας συμφωνίας ἐπὶ τοῦ τρόπου ὑπογραφῆς τοῦ τόμου Αὐτοκεφαλίας, θὰ ὑπῆρχε τὸ σημερινὸ πρόβλημα;

4. Πόσο ἀκροβατοῦμε περὶ τὴν πίστιν ὅταν διακόπτουμε τὴν Εὐχαριστιακὴ κοινωνία μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν μας; Εἶναι δυνατὸ μία ἐκκλησιαστικὴ ἐντολὴ νὰ ἀκυρώνει τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σὲ ναοὺς ποὺ λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίᾳ ἄλλης Ἐκκλησίας; Ὁ Ἀπ. Παῦλος εἶναι ξεκάθαρος Πῶς ἀποδεικνύουμε ὅτι «σπουδάζομεν τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης», καὶ ὅτι ἀποδεικνύουμε ὅτι εἴμαστε «ἐν σῶμα καὶ ἐν πνεῦμα...εἰς Κύριος, μία πίστις ἐν βάπτισμα» (πρβ. Ἐφ. 4, 3-5). Ἡ Θεία Εὐχαριστία διὰ τῆς ὁποίας ἀγιάζεται ὁ λαὸς θὰ πρέπει νὰ μένει ἐκτὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διενέξεων.

5. Ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου ἐνὸς Προκαθημένου ἀπὸ ἄλλη Ἐκκλησία, γιὰ ὁποιοδήποτε διοικητικὸ ἢ δικαιοδοσιακὸ λόγο, δὲν μαρτυρεῖ τὸ ὀρθόδοξο ἥθος τῆς ταπείνωσης. Ὅταν τόσοι πειρασμοὶ καὶ σκάνδαλα ταλανίζουν τοὺς πιστοὺς μας, δίνουμε ὡς Ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία χεῖριστο παράδειγμα πρὸς αὐτοὺς. Τοῦτο, δυστυχῶς, δὲν συμβαίνει γιὰ πρώτη φορά. Ὑπάρχει καὶ ἡ περίπτωση τῶν Πατριαρχείων Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, καθὼς καὶ προηγούμενες περιπτώσεις μεταξὺ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἱεροσολύμων καθὼς καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἀθηνῶν.

6. Ἡ δισχιλιετής πείρα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἀλλὰ καὶ τῆς καθόλου Ὁρθοδόξης Ἐκκλησίας, μᾶς δημιουργεῖ ἀμφιβολίες ὡς πρὸς τὴ δυνατότητα ἐπικύρωσης ἐκ τῶν ὑστέρων, χειροτονιῶν ποὺ ἔγιναν ἀπὸ καθαιρεμένους, ἀφορισμένους καὶ ἀναθεματισμένους ἐπισκόπους. Τὴν καθαίρεση, ἀφορισμὸ καὶ ἀναθεματισμὸ κάποιων προσώπων ποὺ πρωτοστάτησαν στὴν Οὐκρανικὴ κρίση, δεχτήκαμε ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι. Τὸ ἔκκλητο, ὅταν ὑφίσταται, θὰ πρέπει νὰ ἔχει κάποιους χρονικοὺς περιορισμοὺς ὡς πρὸς τὴν ὑποβολὴ καὶ τὴν ἐξέτασή του.

Ἐὰν εἰλικρινῶς τοποθετηθοῦμε πάνω στὶς πιὸ πάνω Ἀρχές καὶ ἐπιδείξουμε διάθεση συμμόρφωσης πρὸς τοὺς Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξης Ἐκκλησίας, ὅχι μόνο τὸ Οὐκρανικὸ ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θέματα ποὺ ταλανίζουν τὴν Ἐκκλησία θὰ λυθοῦν.

Ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου θέματος τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς ἐν Οὐκρανία Ἐκκλησίας φρονοῦμεν ὅτι:

Ἡ ἐξαγγελία τῆς παραχώρησης τῆς αὐτοκεφαλίας στὴν Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἔγινε μὲ σκοπὸ τὴν εἰρήνευση καὶ τὴν ἐπίτευξη τῆς ἐνότητας τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας. Δὲν ἀμφισβητοῦμε αὐτὸν τὸν σκοπὸ. Μέχρι στιγμῆς ὁ σκοπὸς αὐτὸς δὲν ἔχει ἐπιτευχθεῖ.

Εἶναι φυσικὸ νὰ δοθεῖ κάποιο εὐλόγο χρονικὸ διάστημα γιὰ νὰ φανεῖ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἄν ὁ στόχος αὐτὸς δὲν ἐπιτευχθεῖ, ἀναμένουμε ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, χρησιμοποιώντας τὸν ρυθμιστικὸ του ρόλο, τὸν ὁποῖο τοῦ παρέχει ἡ θέση του ὡς Πρώτου στὴν Ὁρθοδοξία, νὰ συγκαλέσει εἴτε πανορθόδοξη Σύνοδο εἴτε Σύναξη τῶν Προκαθημένων γιὰ νὰ ἐπιληφθεῖ τοῦ θέματος. Κύριο μέλημα ὅλων θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἐκεῖ παροικοῦντος λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Μὰ καὶ στὴν περίπτωση τῆς ἐπίτευξης τῆς ἐνότητας γύρω ἀπὸ τὴ νέα Ἡγεσία, θὰ πρέπει καὶ πάλιν τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο νὰ βρεῖ τρόπο καθυσύχασης τῆς συνείδησης τῶν πιστῶν γιὰ τὴν ἐγκυρότητα τῆς χειροτονίας καὶ τῶν μυστηρίων ποὺ τελοῦνται ἀπὸ τὴν Ἡγεσία αὐτή.

Κι ἀκόμα, ἀντιλαμβανόμενο τὴν εὐαισθησία τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ, ὡς πρὸς τὸν χῶρο στὸν ὁποῖο ἐβαπτίσθησαν οἱ πρόγονοί του, νὰ μεριμνήσει γιὰ τὴν κατοχύρωση μιᾶς σχετικῆς δικαιοδοσίας του ἐκεῖ.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου θέτει τὸν ἑαυτὸ της στὴ διάθεση ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων μὲ σκοπὸ τὴν εἰρήνευση τῆς Ἐκκλησίας «ἦν ὁ Κύριος περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου Αἵματος».

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ
THE HOLY SYNOD OF THE CHURCH OF CYPRUS

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου συνήλθε σήμερα Δευτέρα, 18 Φεβρουαρίου 2019, σέ ἑκτακτὴ συνεδρία, ὑπὸ τὴν προεδρία τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομου καὶ συζήτησε, ἐκτενῶς, τὸ θέμα ποὺ ἀφορᾷ στὸ Αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας καὶ τὸ ὁποῖο, ὅπως ἔχει ἐξελιχθεῖ, ἀπτεται τοῦ θέματος τῆς ἐνότητος στοὺς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ἀναλογιζομένη τὶς εὐθύνες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ὡς μιᾶς τῶν παλαιφάτων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τῶν ἐχουσῶν τὸ Αὐτοκέφαλο ἀπὸ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἀπέναντι σ' ὁλόκληρὴ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, πέραν κάθε φυλετικῆς συγγενείας καὶ ἀνάμειξης σέ δικαιοδοσίες καὶ δικαιώματα, καὶ μὴ ἀποσκοποῦσα σέ προσδοκώμενο ὄφελος, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ ἐκδέσῃ τὶς ἀπόψεις τῆς ἐπὶ τῶν θέσεων-ἀρχῶν, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ διέπουν τὶς σχέσεις τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, πιστεύουσα ὅτι ἡ τήρηση τῶν ἀρχῶν αὐτῶν, μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ σέ ἐξοδο ἀπὸ τὴν κρίση.

1. Κάθε ἔθνος δικαιούται, μὲ τὴν ἀπόκτηση τῆς ἐθνικῆς του ἀνεξαρτησίας, νὰ ἐπιζητήσῃ καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴ του αὐτοκεφαλία. Κατοχυρώνεται τοῦτο καὶ ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς κανόνες. (Εἶωθε τὰ ἐκκλησιαστικὰ συµμεταβάλεσθαι τοῖς πολιτικοῖς.)

2. Ἄν ἡ εἰλικρίνεια εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν ὁμαλὴ συνβίωση τῶν πιστῶν, ἐνῶ ἡ ὑστεροβουλία δυναμιτίζει τὶς μεταξύ τους σχέσεις, πολὺ περισσότερο ἰσχύουν αὐτὰ στὶς σχέσεις μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν. Πόσο ἐπομένως σταθερὰ καὶ εἰλικρινὴς εἶναι ἡ μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν μας σχέση ὅταν, παρὰ τὶς ὁμόφωνες ἀποφάσεις τῶν συσκέψεων τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν τοῦ 2014 καὶ τοῦ 2016 περὶ συγκλήσεως τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, χωρὶς κανέναν οὐσιαστικὸ λόγον, τέσσερις Ἐκκλησίες δὲν συμμετέσχαν στὴ Σύνοδο; Πῶς ἀνταποκρινόμαστε στὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου «ἔστω δὲ ὑμῶν τὸ ναί, ναί τὸ οὐ, οὐ»; (Ματθ. 5, 37). Πολὺ περισσότερο ξενίζει ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων